

Дівчину,
яку ніхто не знає,
море
сподобало над усе:
то як власне щастя
загойдає,
то назустріч
берегу несе.
І дівочі
розпростерті руки,
обійнявши
безконечну синь,
все жадають
захвату і руху —
так жадають
вітру паруси!
А як хвиля
набіга висока
і між нами
гори підійма,
то на мить —
ні моря, ані сонця
без тієї дівчини
нема.

1962

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.